

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobkyně:

X, narozena X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X

proti

žalovanému:

**Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve
věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného označeného datem 12. 1. 2021, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, označené datem 12. 1. 2021, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 9. 2021, č. j. X, jímž byla podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Na úvod soud podotýká, že přestože je napadené rozhodnutí označeno datem 12. 1. 2021, dle obsahu správního spisu i samotného napadeného rozhodnutí je zjevné, že došlo k chybě v psaní ohledně roku vydání napadeného rozhodnutí. Skutečným datem jeho vydání je 12. 1. 2022, neboť o rok dříve nebylo ani zahájeno správní řízení, jehož výsledkem napadené rozhodnutí je.
2. Z předloženého spisového materiálu soud zjistil, že dne 25. 5. 2021 podala žalobkyně žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s připojenými přílohami, zejména platebními výměry na daň z příjmů fyzických osob a přehledy plateb OSSZ týkajícími se jak žalobkyně, tak jejího manžela X. Protože správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že předloženými dokumenty není prokázáno, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení dosahuje výše nezbytné dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, výzvou ze dne 22. 6. 2021 žalobkyni vyzval k doložení dostatečného příjmu. Na to žalobkyně do spisu doplnila čestné prohlášení o tom, že ona s manželem nežijí společně s dětmi, pouze dohromady podílí byt. Po výzvě k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 10. 8. 2021 vydal správní orgán I. stupně shora označené rozhodnutí.
3. V prvostupňovém rozhodnutí správní orgán vysvětlil mechanismus výpočtu úhrnného měsíčního příjmu rodiny dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že v případě žalobkyně činí tento příjem 18 955 Kč. Tuto částku mj. tvoří normativní náklady na bydlení pro dvě osoby ve výši 12 205 Kč, nikoli skutečné náklady na bydlení, které nebyly předloženou nájemní smlouvou prokázány. Žalobkyně sice dokládala jak příjmy své, tak příjmy svého manžela, nicméně správní orgán I. stupně zjistil, že žalobkyně již ke dni ověření příjmu nevykonává svou podnikatelskou činnost. Proto nebylo možno vycházet z jejího platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2020, neboť není prokázáno, že v roce 2021 dosáhne stejných příjmů jako v roce 2020. Správní orgán I. stupně tedy vyšel pouze z platebního výměru manžela žalobkyně, kdy od daňového základu 168 840 Kč odečetl vyměřenou daň 480 Kč a výši plateb pojistného 14 952 Kč. Dvanáctina z takto vypočtené částky činí měsíční příjem 12 784 Kč. Taková výše úhrnného měsíčního příjmu je však nedostatečná, proto nebyla splněna jedna z podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, a správní orgán I. stupně tedy žádost žalobkyně zamítl.
4. K odvolání žalobkyně přezkoumal prvostupňové rozhodnutí žalovaný. Ten v napadeném rozhodnutí setrval na argumentaci správního orgánu I. stupně, zopakoval provedený výpočet včetně využití shodných částech, z nichž vycházel správní orgán I. stupně. V rámci rekapitulace dosavadního průběhu řízení navíc žalovaný uvedl, že po výzvě ze dne 22. 6. 2021 byla žalobkyni dne 29. 4. 2020 odeslána opakovaná výzva k odstranění vad žádosti.

Žalobkyni bylo v průběhu řízení doručováno mj. fikcí v souladu se správním řádem. S poukazem na správní judikaturu žalovaný uzavřel, že bylo na žalobkyni, aby ve správním řízení předložila všechny potřebné doklady. Skutečné náklady na bydlení nebyly žalobkyní prokázány, neboť z předložené nájemní smlouvy jednak neplyne, kolik hradí žalobkyně s manželem a kolik ostatní nájemci, a nadto v ní nejsou zahrnuty další zálohy na platby energií. Protože k odvolání byly přiloženy doklady prokazující uskutečnění plateb společnosti ČEZ Prodej, a.s., žalovaný dodal, že se nejedná o nové skutečnosti ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, které by žalobkyně nemohla uplatnit již v prvostupňovém řízení. Pokud jde o přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaný konstatoval, že žalobkyně v tomto směru ničeho nenamítala, přičemž dle správní judikatury je k aktivaci čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zapotřebí konkrétní námitky zásahu do soukromého a rodinného života.

5. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí obsahuje nepravdivé informace a neodpovídající datum. Dne 29. 4. 2020 nebyla žalobkyni zaslána žádná opakovaná výzva. Na jedinou zaslanou výzvu žalobkyně včas reagovala. V předložené nájemní smlouvě je uvedena cena nájemného a hrazení služby. Žalobkyně poukazuje na daňové přiznání jejího manžela, z nějž se vypočítává jeho příjem. Ten je v napadeném rozhodnutí uveden jinak, než je skutečně. Bylo zasaženo do rodinného života žalobkyně, neboť ta podala předmětnou žádost ze zdravotních důvodů.
6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na spisový materiál a napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. Žalovaný připustil administrativní chybu spočívající v nesprávném uvedení data vydání napadeného rozhodnutí a v nesprávné zmínce o opakované výzvě, k níž nemohlo dne 29. 4. 2020 dojít, neboť žádost byla podána až dne 25. 5. 2021. K výpočtu výše nákladů na bydlení se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí, k zásahu do rodinného života žalobkyně ničeho nenamítala ani nedokládala. Věc byla dle žalovaného posouzena správně a v souladu se zákonem.
7. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
8. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1. částek životních minim členů rodiny a 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o

zproštění povinnosti mlčenlivosti. Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.

9. V daném případě spočívá podstata napadeného rozhodnutí ve stanovení úhrnného měsíčního příjmu rodiny žalobkyně po sloučení dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, zjištění skutečného příjmu rodiny a následném porovnání těchto hodnot. Předně dává soud žalobkyni za pravdu v otázce uvedení nesprávného data vydání napadeného rozhodnutí, což již bylo zmíněno výše, a také v otázce nesprávného konstatování žalovaného ohledně zaslání opakované výzvy k doplnění žádosti ze dne 29. 4. 2020. Sám žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že šlo o pochybení. Napadené rozhodnutí bylo skutečně datováno nesprávně a dle obsahu správního spisu nebyla žádná opakovaná výzva ze dne 29. 4. 2020 žalobkyni zasílána, nebylo to ostatně možné, když správní řízení bylo zahájeno teprve v květnu 2021. Tyto skutečnosti však samy o sobě nezpůsobují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedení nesprávného data rozhodnutí je zjevnou písařskou chybou a opakovaná výzva k doplnění žádosti o podklady prokazující dostatečný příjem rodiny činěna nebyla, čehož však nebylo zapotřebí.
10. Pokud jde o zmínku žalobkyně týkající se doložené nájemní smlouvy, soud souhlasí s žalovaným, že z této smlouvy neplyne úplná výše celkových nákladů rodiny na bydlení. Vedle nájemného totiž smlouva zahrnuje pouze vodné a stočné a dále osvětlení společných prostor. Je zjevné, že rodina musí mít v souvislosti s bydlením další výdaje na elektrickou energii, popřípadě plyn, které nájemní smlouva nezahrnuje. Otázku zásahu negativního rozhodnutí o žádosti do rodinného života vznesla žalobkyně poprvé až v žalobě. Žalovaný přitom tuto problematiku nepominul, nicméně s odkazem na správní judikaturu uzavřel, že žalobkyně v průběhu správního řízení k případnému zásahu takovéto povahy ničeho neuvedla, a nebyl tak otevřen prostor k aktivaci čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S takovým závěrem žalovaného se zdejší soud ztotožňuje.
11. Důvod zrušení napadeného rozhodnutí ze strany soudu spočívá v údajích, které vzal žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně za podklad svého výpočtu výše čistého příjmu manžela žalobkyně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, proč nevychází z předloženého platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2020, který se týká žalobkyně, za příjem rodiny tedy považoval pouze příjem manžela žalobkyně. Napadené rozhodnutí je v návaznosti na to koncipováno tak, jako by byl prováděn výpočet čistého měsíčního příjmu manžela žalobkyně, a to především na základě údajů z manželova platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 2020, který byl rovněž přílohou žádosti. Posléze je však prováděn konkrétní výpočet, kde je pracováno se základem daně ve výši 168 840 Kč a vyměřenou daní ve výši 480 Kč. Tyto částky však platební výměr manžela žalobkyně vůbec neobsahuje, naopak jsou obsaženy v platebním výměru samotné žalobkyně, o němž žalovaný uvedl, že z něj nelze vycházet. Přestože měl tedy žalovaný snahu spočítat čistý měsíční příjem manžela žalobkyně, tohoto cíle

nedosáhl, když chybně pracoval s údaji žalobkyně, nikoli jejího manžela, jehož základ daně z příjmů (205 604 Kč) i vyměřená daň (6 000 Kč) byly za rok 2020 vyšší, než jak žalovaný v návaznosti na správní orgán I. stupně uváděl.

12. Uvedené pochybení spočívající v záměně údajů se týká otázky podstatné pro vlastní výsledek správního řízení. Skutkové závěry žalovaného převzaté od prvostupňového orgánu týkající se základu daně z příjmů manžela žalobkyně za rok 2020 a jemu vyměřené daně jsou rozporné s obsahem spisového materiálu. Takové pochybení je podstatnou procesní vadou, která, přestože na ni nebylo výslovně poukázáno v odvolání žalobkyně, neměla ujít pozornosti žalovaného (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 6 As 81/2013-56; dostupný na www.nssoud.cz). Vzhledem k uvedenému shledal soud žalobu důvodnou, proto postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
13. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byla žalobkyně úspěšná, proto jí soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly v případě nezastoupené žalobkyně, která jiné náklady řízení neprokázala, tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.
Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 18. srpna 2022

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu